

## Het gevoel erbij te horen, de basis voor verdere ontwikkeling.

Als je de mens ziet als een sociaal wezen, dan snap je waarom het gevoel erbij te horen zo belangrijk is. Als je een vis als een waterwezen ziet, dan begrijp je waarom water zo belangrijk voor hem is. Dan begrijp je ook waarom hij zich zo merkwaardig gedraagt als hij op het droge ligt. Je kunt de vis verbieden zich zo te gedragen, je kunt wetenschappelijk onderzoek doen naar dit gedrag, je kunt medicijnen ontwikkelen, maar nodig is alleen maar één ding: water, schoon water!

De meeste ouders zien hun kinderen niet als sociale wezens.

Daarom stellen ze gewoonlijk ook niet de vraag naar het gevoel erbij te horen als kinderen moeilijkheden maken of hebben. "Hoe voelt ons kind zich met zulke ouders als wij zijn.?" "Hoe voelt het zich in dit gezin met zo'n schat van een zusje"?

Dat is een nuttig gesprekstema voor de ouders. Als het kind voelt dat het er niet-bij-hoort ontwikkelt het gedrag waarmee het aandacht, toewijding krijgt, iets bijzonders is, of waarmee het oppositie aanmeldt of wraak nemen wil voor zijn situatie of voor de manier waarop men met hem omgaat. Dat is *onbewust gedrag* maar nuttig om –weliswaar met negatieve middelen- te voelen dat hij ook een plaats heeft, erbij hoort.

Onlangs kwam de volgende brief die ik graag –met toestemming van de schrijfster- met jullie wil delen:

*"Mijn zoon begon kort na zijn 3e verjaardag te stotteren. Het stotteren heeft me zeer, zeer onrustig gemaakt. Ik ben toen heel snel met hem naar een logopediste gegaan. Daar waren ook andere kinderen met hetzelfde probleem en mijn zoon is steeds sterker gaan stotteren met extremene lichaambewegingen enz. Ik heb toen een andere logopediste gezocht. Bij haar is mijn zoon nu een jaar. Het is niet werkelijk beter geworden. Ik denk wel dat deze therapeute weet wat ze doet en precies daarom weet ik me geen raad meer. Ze doet adem oefeningen met mijn zoon en nu spreekt hij vaak tijdens het inademen. Mijn moeder is psychotherapeut. Ze heeft geopperd dat ze bij hem een kinderneurose vermoedt. Door deze diagnose ben ik op uw boeken gekomen en ik ben enthousiast. Zijn zusje wordt in April 2 jaar oud. Tussen die beiden is een sterke rivaliteit. Hij heeft naast haar geen kans. Ik merk steeds beter, dat ik me totaal verkeerd gedraag, omdat ik bij mijn zoon alleen nog maar het stotteren zie en hoor en dat maakt me steeds waanzinniger. Alles draait alleen nog maar om stotteren en om zijn adem oefeningen die hij niet doen wil, maar de therapeute zegt dat hij dat moet. Ik sta door mijn werk in de publiciteit en ik heb weinig tijd. Het spraakprobleem van mijn kind maakt me enorm onzeker en hij blameert me er ook vaak openlijk mee. Niemand kan me blijkbaar een goede bruikbare raad geven. Hoewel ik al veel begrepen heb, wil ik in feite alleen maar dat dat stotteren ophoudt."*

Belangrijk is dat ze aanwijzingen krijgt over de richting die ze kan gaan en die haar kalmeren en bemoedigen. Ze kan van één van onze counselors de begeleiding krijgen om begrip voor een nieuwe omgang met haar zoon te vinden. En ze kan zelf aan een Encouraging-Training deelnemen. Zo kan ze ook leren zichzelf te begrijpen en te accepteren.

De betekenis die zij dit stotteren toekent moet gereduceerd worden. Op de voorgrond komt de Individualpsychologische opvoedingsmethode die de mens als een sociaal wezen ziet, die met de geboorte de basisbehoefte het gevoel erbij te willen horen mee in deze wereld brengt. Er is veel te doen, zoals Gezinsraad,

Bemoediging en Tijd voor het kind. En vooral: oefen, je kind te zien en minder zijn stotteren. Oefen te luisteren naar wat hij wil zeggen en niet naar hoe hij het zegt.

[Moed doet goed](#)